

ФОРУМ КРОЗ СРБИЈУ 2011.ГОД.

Са или без путева, са или без пруга кроз Србију путују, јуре, журе, пролазе, улазе, излазе. Авионима до Америке, крузерима по Медитерану, блиндираним аутомобилима до Народне скупштине. Кроз Србију пролазе туристи, војници, млади, пролазе бицилистичке туре, војни конвоји, службене делегације, страначки активисти са својим народом спакованим у аутобусе.

Путује се у свим правцима, свим путевима, свим средствима. Само је правац исти. Сви би да дођу до циља. Где нам је циљ?

Срећнији и благодарнији живот ка коме сви путујемо, неки проналазе у Европској унији, неки у новим изборима, неки у потписивању колективних уговора, неки у функцији која подразумева велике провизије.

Жури Србија ка Европској унији. Хукће и брекће Србија спакована у вагоне који се пењу, спуштају, нестају, испадају из шина, преврћу.

Локомотива, нова, угланцана, полази са перона на Андрићевом венцу. Да ли Андрић понекад пређе својим тргом и погледа народ који би са оне ћуприје, брзим пругама до Европе. Да ли би нам Андрић нешто рекао или нам је то што би рекао већ написао, а ми би се требали само подсетити пре него што се упали локомотива?

Форум београдских основних школа, кренуо је по Србији да тражи неке вагоне тог воза. Зна ФБОШ да су српске школе спаковане у теретне вагоне овог воза и да су у композицију прикључене на самом крају. Зато и одлучује да посети те крајње вагоне и да види да ли се из локомотиве пази да ови вагони не излете из шине.

Школа у Сијаринској бањи, вагон на крају воза. Изазов за ФБОШ: колико има ђака, у каквим условима раде, да ли имају помоћ локалне заједнице, државе, да ли им нешто треба, шта желе, чему се надају.

ИО ФБОШ је донео одлуку да посети школу у Сијаринској бањи која је постала чланица нашег синдиката и која нам је упутила позив да је посетимо..

Школа је јединствена у Србији по томе што у њој раде, и сви су чланови форума, наставници који су српске и албанске националности, и то помешано, не по посебним сменама.

Како је оближња Медвеђа годинама члан Форума, и колеге из Сијаринске бање су хтеле да се са нама удруже на основу искустава Медвеђе. Тај део Србије је изузетно сиромашан, те смо мишљења да је права ствар да нашим колегама, у оквиру својих могућности допринесемо осећању да нису остављени сами себи.

Обратили смо се многим београдским институцијама, државним органима и појединцима са молбом за помоћ коју смо желели да однесемо колегама и ученицима ове школе. Ипак смо понели оно што смо сами по својим школама и кућама сакупили. Овде посебно истичемо ЕТШ „Раде Кончар“ која је дала своје старије компјутере и књиге из своје библиотеке.

Пошли смо у суботу, 11.6. Уз лепо дружење и разговор имали смо утисак да је пут брзо протекао. Део Србије кроз коју смо пролазили показали су нам сиромаштво, беду. Нема боље реченице од оне „што јужније, то тужније“, а која описује кроз какве пределе треба да прођу „вагони у које је утоварена Србија“ на путу ка Европи. Оронуте куће, поспадали црепови, иструлели прозори, распаднуте ограде су места у којима станују наши савременици и сами жељни да стигну на циљ. Решили смо да јад и беду кроз коју пролазимо бојимо шалама и досеткама. Успели смо да сачувамо добро расположење из престонице, јер смо ми ипак најближи Андрићевом венцу, тако да смо према плану стигли у Сијаринску бању и сместили се.

Наш народ, увек убеђен да вреди више од Европе увек има посебну идеју о начину живота, туризма, зараде. Чини нам се да таквих бизнис идеја има само на просторима где је нас више него Европљана..Тако смо уочили да у бањи има две врсте пословних људи. Једни су у своје бизнис планове уписали собе са најосновнијим комфором који подразумева купатило и тоалет, док су други били напреднији и омогућили својим гостима зависно од хигијенских потреба да се перу или туширају гејзирском водом са минералима, о трошку државе. Где ћеш здравије?!

Испред школе, дочекали су нас срдачни домаћини. У дворишту школе имали смо близак сусрет са змијом отровницом.- поскоком. Како се ипак зна да је ФБОШ у претходних десетак и више година произвео много серума за отрове разних профила, змију смо оставили побеђену.

Након изврсног ручка, правни тим Форума београдских основних школа одржао је колегама из школе-домаћина, семинар на тему: „Правна заштита запослених у просвети и улога синдиката“. Након семинара, сви заједно смо отишли до гејзера. На гејзеру је одржано гласање у вези купања, гледања из жбуња, шетње, обиласка извора минералне воде.

На купању је остало неколико водо/ЛИЈА. Суздржани су кренули ка изворима минералне воде.

А за њима задужена за безбедност и информисање-БИС(Безбедносна Информативна Служба - Камелон)

Наши омиљени правник је био све време усамљен. Питали смо се шта му то ради његова директорка.

*И тако док су се једни купали,
други ишли до извора,
неки у самоћу, а неки у
надгледање, њих двоје
су разговарали о следећој
седници Школског одбора.
Ваљда су се овај пут
договорили.
(директорица и члан
школског одбора)*

*И овде су се неки купали.
Ко то тамо плива?
А, да, знамо.
А, ви?*

Након свих њањања: шетања, купања, пијења, разговарања, гледања, вече је прошло у изванредном роштиљу, вину, песми и игри. Наш колега, професор музике, Љубомир Пјевовић одушевио је све пристне својим репертоаром старих, народних песама, и својим анђеоским гласом.

У недељу, 12.6. уз доручак, разговарали смо са нашим домаћинима о њиховим плановима, проблемима, потребама, жељама, очекивањима. Обишли смо још једном лепоте Сијаринске бање. С обзиром да је тог дана био велики празник- задушнице отишли смо до цркве која се налази на узвишењу, тачно изнад гејзера. Помолили смо се и за успех наше Иницијативе за отпочињање преговора у циљу закључења Посебног колективног уговора за запослене у основним школама и домовима ученика за територију локалне самоуправе (за град Београд) између града Београда и Форума београдских основних школа као јединог репрезентативног синдиката, коју смо припремили да предамо Градоначелнику, господину Ђиласу и секретару за образовање, госпођи Д.Моро.

Око поднева напустили смо Сијаринску Бању, задовољни успостављеном сарадњом. Успели смо да на наш специфичан начин успоставимо контакт са члановима синдиката и колегама из сасвим различите средине, различите националности, различитих услова живота и рада. На неформалан начин остварили смо сарадњу, разменили искуства, промовисали идеју о значају синдикалне активности у социјалном дијалогу, правној помоћи запослених у образовању.

У повратку обишли смо археолошки локалитет- Царичин град.

Форумашнице су поход на Царичин град искористиле и као кондициони тренинг уколико нова школска година почне са новим истрајком.

Наравно наше професорке су још једном показале лепоте жена Србије. Још кад би понекад добиле и плату достојну својих квалитета запослени у просвети би се издвајали не само по томе што припадају најобразованијој делатности, већ би то била и делатност у којој су најлепше паметне жене Србије. Овако, лепе и паметне професорке уче и раде како би се једног дана удале и постале домаћице.

0000

Те вечери, дванаестог јуна, вратили смо се у Београд. Наравно, са собом смо донели личне и заједничке утиске, запажања, закључке.

Били смо на југу Србије, обишли јужне „вагоне“ воза званог „Европска Србија“. И на крају када би смо могли да дођемо до локомотиве на Андрићевом венцу, описали би како изгледа Србија на југу, Србија у вагону званом „Јабланички округ“, како изгледа школа у којој уместо осамсто, учи осамдесет ђака, Срба и Албанаца. Прочитали би смо нашем младом и лепом „машиновођи“ Андрићеве речи које и сада показују како изгледа Србија. Можда би их требало окачити на сред Трга, тако да их сваког јутра наш председник прочита и подсети се како изгледају путници воза који би он да одведе у Европу.

„Да, кућа је, и наша је, али сиротињска, рђаво заснована, , трошна; никад није била лепа, сад је ружна, никад није била здрава ни много весела, сад је то мање него пре. Замишљена је и грађена сиротињски, сиротињски траје и дотрајава. Сиротиња је она, као што су сиротиња њени становници, који мисле да нису сиромаси, јер то нису никад признали ни себи ни другом, и јер нико неће да им то у лице каже. Па и та њихова сиротиња некако као да стари. У првом нараштају она је још добра и уме да пронађе многу сиротињску радост, али с годинама и са развијањем прилика у касабџи, из нараштаја у нараштај, бива све тупља и сивља и, равнодушна, мири се са својом бедом, коју не сме да назове тим именом, као са трајним стањем, и не помишља на боље.

Радости ту нема, ни покрета ни новине, а живот без тога и није живот, него голо постојање, робовање животу.

.....Да, сви они живе више од своје погрешне представе о животу него од живота самог. У њиховом животу на овој пешчаној обали има речи и формула и церемонија и мрачне гордости и пустог упорства, али нема ни изненађења ни промене, ни праве радости, ни светлих часова, кад јој се човек предаје. И нема никог са ким би могао о томе поразговарати, ко би му могао помоћи при решавању питања која последњих година на њега навалују: зашто је тако, и зашто тога има у другом свету, међу другим људима, и шта би требало радити па да тога буде и овде.“ (Иво Андрић, цитат из приповетке „На обали“).

Срећан пут у Европу школама јужне Србије, жели ФБОШ.

Amicus certus in re incerta cernitur - Прави се пријатељ познаје у невољи.

